

Een eigenaardige liefdesgeschiedenis

Ze had het gevoel dat ze iets vergeten was. Iets dat heel belangrijk was. Maar hoe ze ook nadacht, ze kon geen losse eindjes bedenken. Ze had alles overdacht, wist haast zeker dat ze met alles rekening had gehouden. Alles was opgeruimd, er was niets meer te vinden. Niemand had er van geweten. Geen mens die haar iets kon maken. Er waren geen foto's als bewijs, geen cadeautjes, tandenborstel of sokken. Toch?

Waarom twijfelde ze? Al maanden schrok ze 's nachts wakker met het gevoel dat er iets niet klopte. Maar wat? Ze liep, in die doorwaakte nachten, te ijsberen door haar huis. Probeerde weer in slaap te komen met een kom warme melk of thee. Rookte de ene sigaret na de andere. Niets hielp. Voortdurend zag ze de beelden als een film aan zich voorbij komen.

Het was op een maandag dat ze hem voor het eerst zag. Tijdens haar lunchpauze was ze de bibliotheek binnengestapt, aan een van de leestafel gaan zitten waar ze de krant doorbladerde. Haar nekharen gingen uit het niets overeind staan en toen ze opkeek zag ze hem verderop gaan zitten. Ze knipperde een aantal keer met haar ogen om ervan verzekerd te zijn of ze het wel goed zag. Hij droeg kleding in de tinten waar ze zo van hield, roestbruin en groen. De manier waarop hij zijn hoofd voorover boog, hoe hij het boek dat voor hem lag doorbladerde, de kleur van zijn haar en ogen, de vorm van zijn gezicht, ze zag haar eigen gezicht behalve dan de baardstoppels die hij wel had op zijn kin.

Ze wist dat het voorbeschikt was. In toeval geloofde ze niet. Dit was het lot, de voorzienigheid, kismet of wat voor naam je er ook aan gaf. Ze moest hem spreken, hem tegen haar aanvoelen, zoenen, zijn geur opsnuiven. Een geur zoals van haarzelf. Een lichaam dat aanvoelde zoals het hare. Maar ze moest geduld hebben, wachten op het juiste moment. Ze moest ervan verzekerd zijn dat ze alleen waren de eerste keer dat ze elkaar in de ogen keken. En dat moment zou komen. Alleen nu nog niet.

Ze volgden hem. Week na week, kwam erachter waar hij woonde en werkte, zag hem borrelen met vrienden, uitgaan met vriendinnen. Hem zien met vriendinnen brachten steken van jaloezie. Hij was van haar, hij was haar gelijke, haar toekomst, haar muze.

Ze volgde hem als hij boodschappen deed. Stond voor zijn deur als hij thuis was. Keek door het raam als hij op bezoek was bij zijn ouders. Volgde hem als hij uitstapjes maakten met de kinderen van zijn broer. Ze kwam erachter dat hij twee broers had en een zus. Ze ging zelfs twee rijen achter hem zitten in de bioscoop en verheugde zich over het feit dat hij van dezelfde soort films hield.

Na een maand brak ze bij hem in. Ze vond dat het daarvoor de tijd was. Ze moest weten of de inrichting van zijn huis haar niet teleurstelde. Maar ook daar herkenning. Precies op de plekken zoals verwacht lagen spullen in laatjes. Zijn kleren in de kast op kleur, net als bij haar thuis. Ze snoof de lucht op in zijn huis en deze rook, zoals verwacht, hetzelfde als bij haar thuis. Ze dwaalde door de kamers. Zat in zijn badkamer. Rook aan het wasgoed. Deed zijn aftershave op. Trok zijn kleding aan. Lag in het bed. Zat op de stoelen en de bank. Bekeek de fotoboeken.

Een week erna toen ze weer in zijn huis kwam zag ze een geopende koffer en papieren van een reisbureau op tafel. Ze besloot dat het tijd was voor een ontmoeting. Ze schreef keurig de gegevens over en boekte dezelfde reis. Drie weken weg.

Samen naar een zonnig eiland. Tijdens de vliegreis, die vier uur duurde, zorgde ze ervoor dat hij haar niet zag. Ze wilde hem pas later zien, op dat moment dat er geen

getuigen waren. Die kans kreeg ze de volgende morgen in de eetzaal van het hotel en de andere gasten waren vertrokken. Toen hij opstond met een kop koffie in zijn handen en naar het terras liep zorgde ze ervoor dat hij tegen haar op botste. Een beetje koffie morste hij op haar short.

'Sorry', zei hij.

'Het geeft niet', antwoordde zij. Hij pakte haar hand en wreef gedachteloos met zijn duim over haar duim.

'Ik weet dat het voor de hand ligt wat ik nu ga zeggen', zei hij, 'maar ik moet het vragen, kennen wij elkaar?' Hij zag het niet, dacht ze, hij voelt de herkenning maar hij weet niet waarvan.

'Nee', zei ze, 'maar daar gaan we nu wat aan doen. Hoi ik ben Adriana.' Hij keek nog verbaasder:

'Dat is ook wat, mijn naam is Adriaan. Hoe maak je het?'

'Goed. Ik moet even naar het toilet die koffievlek met wat water wegpoetsen.'

'Okay. Zullen we daarna samen een eindje gaan wandelen?' Natuurlijk wilde ze dat. De klik was wederzijds, Adriana had niet anders verwacht. De manier zoals hij met mensen omging, ze hielden van dezelfde soort muziek, dezelfde boeken, dronken op dezelfde manier koffie. Zij had direct haar dubbelganger herkend, haar evenbeeld maar dan in mannelijke vorm. De eerste keer dat zij hem zag herinnerde ze zich de mythe van Aristophanes. De fabel die zegt dat als je je evenbeeld tegenkomt je één wordt. Adriana was er echter ook van overtuigd dat door het samenvallen van die twee personen er een gedoemd was dood te gaan. Adriana was verliefd en herkende deze vorm van verliefdheid als eigenliefde. Ze was als Narcissus, kon geen genoeg krijgen van haarzelf. Ook Adriaan was verliefd maar hij herkende niet het narcistische van deze verliefdheid.

Samen gingen ze op onderzoek op dit prachtige eiland waar de vlinders het mooier maakten, meer zonovergoten, het eten smaakte naar meer, zelfs de ontelbare arme schurftige honden en katten zagen er in hun ogen prachtig uit. Dorstig dronken ze teveel wijn. een onverzadigbare dorst. Er was het eindeloos verlangen naar elkaar en naar elkaars verleden. Het onderzoeken van dat wat de ander dacht, hoe het verleden was geweest, eerdere geliefden waren die net zo intens? Alles werd besproken. En was volledig nieuw voor Adriaan. Zij wist al heel veel van hem, maar speelde het spel. Hij deed hetzelfde soort werk als zij, was in het verleden naar dezelfde concerten geweest, had dezelfde films gezien. Ze keek net zo verbaasd als hij en bleef net als hij doorgaan in deze herinneringen met vragen als 'heb jij in dat jaar die film gezien', en 'is jou toen ook opgevallen dat.' En steeds hadden ze op dezelfde details gelet, waren de herinneringen gelijk.

Zijn handen op haar huid voelde aan als haar eigen handen. De seks was goddelijk. Al de eerste keer waren ze als een. Wat niet verwonderlijk was, want ze waren een. Ze wisten elkaars gevoelige plekken. Geheime fantasieën werden door de ander onthuld. Feilloos voelden zij aan wanneer de ander het hoogtepunt bereikte. Ze hadden hun plek gevonden, letterlijk en figuurlijk. Letterlijk was het een verlaten rotspunt aan het eind van het eiland. De wind had hier vrij spel, hier op deze afgelegen plek. Geen huizen en andere mensen te zien. Hier en daar een pluk gras, zij en dan aan het eind de afgrond naar de zee. Dit werd steeds hun ontmoetingsplek.

Na twee weken was hij uitgepraat, zij niet. Adriana vond zichzelf volmaakt. Zag haar eigen volmaaktheid gespiegeld in zijn ogen. Hij niet. Hij wilde meer. Wilde andere mensen zien en met die mensen praten. Dat kon ze niet toestaan. Ze probeerde hen twee juist af te sluiten van anderen. Het met elkaar zijn moest genoeg zijn. Dat was het

voor haar en moest het ook zijn voor hem.

Ze zouden elkaar weer die morgen zien. Een afspraak op hun rotspunt. Adriana was er het eerst. Ze had een ta met broodjes en drinken bij zich en spreidde net een deken uit op het gras toen ze hem aan zag komen. Ze voelde de warmte door zich toen hij dichterbij kwam. Maar hij leek anders, hij was afstandelijk, in zichzelf gekeerd. Keek niet met dezelfde open blik als eerdere dagen.

'Wat is er?', vroeg Adriana, terwijl ze op hem toeliep.

'Van alles', verzuchtte hij, 'ik wil ook andere mensen zien. Niet alleen wij met zijn tweeën. Het lijkt zo heimelijk. Alsof we iets stiekem doen. We hebben toch niets te verbergen? Jij toch ook niet? Je hebt toch geen echtgenoot thuis die niet van ons mag weten? Laten we ergens naar toegaan. Anderen laten delen in ons geluk.'

Ze liep naar de kant van de klif. Adriaan kwam haar achterna en tilde haar kin op en keek vragend.

'Dat kan niet', zei zij. 'Zij zullen zien, wat jij tot nu toe niet hebt herkend.' Hij keek haar aan. Begreep niet wat ze bedoelde. En ineens zag ze dat hij begreep waar ze op doelde. Ze zag het in zijn ogen, aan zijn houding. Hij wist was ze wilde doen. Ze herkende die blik en op dat moment duwde ze hem van de klif. Zonder geluid, de verbazing in zijn ogen, stortte Adriaan naar beneden.

Na al die tijd hoorde ze nog steeds het opspattende water. Nee, ze was echt niets vergeten. Niemand had hen ooit samen gezien. Ze wist het nu zeker. Met een tevreden glimlach leunde ze achterover in haar stoel. Ze legde haar handen op haar buik. En voelde toen, voor het eerst, de bewegingen van haar ongeboren kind.